

[Arne Christiansen]

Hr. Anker Jørgensen argumenterer stadig væk ud fra et ufuldkomment citat. Hr. Anker Jørgensen gentog, at H. C. Hansen havde sagt: vi ønsker ikke atomvåben på dansk jord. Men H. C. Hansen sagde: . . . ud fra de foreliggende forudsætninger. Det er en nødvendig betingelse, der har været med i alle de debatter, vi har ført om dette. Hvorfor vil hr. Anker Jørgensen ikke erkende det? Disse forudsætninger kan ændres.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg må korrigere hr. Anker Jørgensen en smule. Hr. Anker Jørgensen fremhævede, at det var den daværende socialdemokratiske regerings politik, som H. C. Hansen fremførte. For det første: den daværende regering var en trekantet regering bestående af radikale, socialdemokrater og retsforbundet. For det andet: den holdning, som H. C. Hansen nu har været refereret for, fik han, efter at det radikale venstre som betingelse for indtrædelse i regeringen havde sagt, at Danmark ikke skulle have atomvåben.

Gert Petersen (SF):

Det lyder som lidt af et privat slagsmål. Det er det bare ikke. For sagen er den, at der i 1950'erne – helt i strid med, hvad man skulle tro, når man hører på denne debat og hører, hvad der bliver sagt fra borgerlig side – var ganske betydelig uenighed om en række punkter vedrørende dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik. Der var nogle, der syntes, at der skulle oprettes amerikanske militærbaser her i landet. Det var et forslag, som USA kom med. Det syntes de borgerlige partier at man skulle tage imod. Der var nogle, der syntes, at man skulle tage imod atomammunition, hvis der kom tilbud om det. Det syntes de borgerlige partier man skulle gøre.

Men historien er altså ikke slut med det, for jeg husker udmærket godt den tid, og jeg husker, hvordan det i hvert eneste tilfælde var store, brede bevægelser i befolkningen, som fik den afgørende indflydelse.

Det var ikke sådan, at socialdemokratiet fra begyndelsen af klart sagde fra. Man tøvede et stykke tid. Det gjaldt både militærbaserne og senere spørgsmålet om atomammunition. Det, vi må kontaktere, er, at socialdemokratiet var langt mere påvirkeligt – og det

er ment som en kompliment – for disse folkelige bevægelser end de stivnede partier på højrefløjen i dansk politik, som bare lukkede ørerne. Men roden til de udenrigspolitiske beslutninger af positiv karakter, som blev taget i 1950'erne, var ude i befolkningen. Det var kampagnen mod atomvåben. Det var bevægelsen mod anlæg af amerikanske baser i Danmark. Det var derudefra, det kom. Og jeg kan garantere denne forsamling for, at det også er derudefra, det kommer nu og vil komme i de kommende måneder og påvirke partierne herinde mere eller mindre.

I øvrigt vil jeg sige, at nogle af mine værste fordomme med hensyn til NATO bliver bekræftet under denne debat. Et af de virkelige kritikpunkter, jeg mener man har kunnet fremføre over for NATO, var, at i en sådan alliance ville en lille stat som Danmark på det nærmeste forsvinde. Vi ville sætte vores egen selvbestemmelse over styr. Vi ville blive tvunget til ydmyghed, til at lade os koste rundt af stormagterne og supermagterne inden for alliancen. Jeg er ikke helt sikker på, det behøver at være sådan. Jeg mener, at Grækenland egentlig beviser, det godt kan gøres på en anden måde. Men når jeg hører udenrigsministeren, når jeg hører de borgerlige ordførere her, forstår jeg, at her er virkelig folk, som mener, at vi skal lade os koste rundt, at vi skal underordne os stormagterne og supermagten inden for alliancen, at enhver kritik skal man holde sin bøsse lukket med, at det kun er de store, der skal bestemme, og at vi i øvrigt så af en eller anden mærkværdig grund altid skal støtte høgene inden for NATO, altid de mest militaristiske kræfter og aldrig de kræfter, som dog også opstår og trækker en anden vej.

Udenrigsministeren svarede på et spørgsmål, som jeg angiveligt skulle have stillet om, hvorfor Danmark ikke støtter Grækenlands forbehold i NATO. Det spørgsmål stillede jeg ikke. Jeg spurgte, hvorfor Danmark ikke støttede Grækenlands krav om et halvt års udsættelse med udstationeringen. Det var det, jeg spurgte om. Det vil jeg godt have svar på, i betragtning af at vi her i Danmark har vedtaget en dagsorden den 26. maj 1983.

Til statsministeren har jeg et par bemærkninger. Han sagde, at der endnu kan komme en løsning i Genève. Det afhænger af et sovjetisk tilbud om en så drastisk reduktion, at opstillingen i Vest overflødiggøres. Så vil